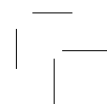
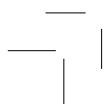
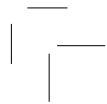

Rick Vermunt

*De Maker,
de Sloper,
de Breker*

Rick Vermunt

*De Maker,
de Sloper,
de Breker*

ZILVER
BRON

© 2018 Rick Vermunt
© 2018 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen
Illustratie: Lukasz Pawel Szczepanski en lassedesignen /shutterstock.com

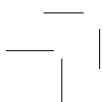
Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Natascha van Limpt

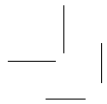
Eerste druk, februari 2017

ISBN 978 94 6308 113 9
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
webshop: www.artbooksshop.com

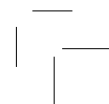
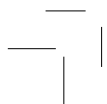
Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Rick Vermunt

*De Maker,
de Sloper,
de Breker*

Inhoud

Voorspel

- 1 - Hel
- 2 - Midgard: Ulv
- 3 - Midgard: Måne
- 4 - Asgard

Deel 1: Universum in Chaos

Gunnar

- Hoofdstuk 1: Thathilil
- Hoofdstuk 2: Ontmoeting met Frigg
- Hoofdstuk 3: Vlucht naar Alfheim

Dagmar

- Hoofdstuk 4: Weggerukt
- Hoofdstuk 5: In een onbekende wereld
- Hoofdstuk 6: De leden van het Verbond

Gunnar

- Hoofdstuk 7: Gered?
- Hoofdstuk 8: Op weg
- Hoofdstuk 9: Cajaereithel

Dagmar

- Hoofdstuk 10: Ulv ontmoet zijn vrouw
- Hoofdstuk 11: Nachtelijk intermezzo
- Hoofdstuk 12: Sigrdrífa's offer
- Hoofdstuk 13: Verlangen doden naar het leven?
- Hoofdstuk 14: Wedergeboorte van Ulv

Gunnar

- Hoofdstuk 15: Onderjordiske
- Hoofdstuk 16: Kanten zakdoekjes in herberg *De dorstige dwerg*

Dagmar

- Hoofdstuk 17: Niflheim
 - Hoofdstuk 18: In Hel
 - Hoofdstuk 19: Leikins dood
-
-

Gunnar

- Hoofdstuk 20: Randhir Eoghan
- Hoofdstuk 21: Op jacht naar de Meinvettr

Dagmar

- Hoofdstuk 22: Jotunheim
- Hoofdstuk 23: Muspelheim

Gunnar

- Hoofdstuk 24: Op weg naar de Tussenwereld
- Hoofdstuk 25: Confrontatie

Deel 2: Dromen goden van de dood?

Dagmar

- Hoofdstuk 26: Terug in Asgard
- Hoofdstuk 27: Een oude kameraad
- Hoofdstuk 28: Aan een zijden draadje

Gunnar

- Hoofdstuk 29: Spiegel van de ziel

Dagmar

- Hoofdstuk 30: Op zoek naar Odin
- Hoofdstuk 31: Weerzien

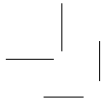
Deel 3: De Maker, De Sloper, de Breker

- Hoofdstuk 32: In Ginnungagap
- Hoofdstuk 33: Op Hyvlatonná
- Hoofdstuk 34: Oude goden
- Hoofdstuk 35: De Schepper, de Zwarte en de Draak
- Hoofdstuk 36: Een god is ook maar een mens

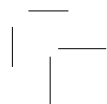
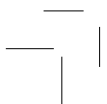
Naschrift

- De nieuwe dageraad

Dankwoord

De Maker, de Sloper, de Breker

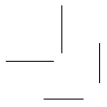

Ginnungagap

*Stilte, ik eis van U, Goddelijke wezens
Aesir, Vanir, nazaten en kinderen
Alvader, wil jij dat ik nu verhaal
Echo's uit het verst verleden, haast vergeten*

*Ginds, in de dagen van de Bruller,
Zand noch zee, geen koude golven
Aarde, was niet daar, ook geen hemel erboven
Slechts gapend niets, niets dan Chaos*

(Edda)

Voorspel

1 - Hel

Over een door sneeuwstormen geteisterde vlakke bevoog zich een kleine eenzame figuur. Zich ondersteunend met een dikke stok zwoegde hij door de metershoog opgestoven sneeuw. Hij snoof, zijn hoofd een beetje schuin om de geuren die de wind meevoerde te proeven. Maar de lucht was even leeg en verlaten als het land om hem heen. Skumr gromde misnoegd. Zijn laatste maal was alweer dagen geleden en zijn maag knorde pijnlijk. Hij trok zijn berenhuid wat hoger op. Het was meer voor het idee, want de vergane dierenhuid bood weinig bescherming tegen de kou. Maar dat hinderde Skumr niet.

Ditmaal was hij verder van zijn schamele hutje afgedwaald dan gebruikelijk. Hij kende de omgeving hier niet. Hij gromde nog eens. Niet dat het veel uitmaakte, de plek waar zijn hutje stond was minstens zo desolaat. Overal was het land gehuld in een ijzige deken van mist. En als het niet mistte, sneeuwde het.

Zo was Niflheim: het lag ofwel verscholen onder koude, dikke nevels of sneeuwstormen teisterden het land. Het was geen oord voor watjes. Skumr grimlachte. Hij was een puka. Puka's waren taaie wezens. De knagende pijn van de honger kon hij wel verdragen. Het was de eenzaamheid van dit oord die het leven hier ondraaglijk maakte. Hij had behoefte aan gezelschap, zoals dat van mensen. Mensen woonden in grote, warme huizen die ze volstouwden met interessante dingen om mee te spelen en te onderzoeken. Potten, pannen, kasten, laden, manden en kruiken met lekkers

of andere spannende zaken. In ruil verrichtte hij ongeziene karweitjes in en rond het huis. Hij verstellde kleren, deed de was, zorgde dat het vuur bleef branden (hoewel hij doodsbang was voor vuur), repareerde houtwerk, raapte eieren (dat was altijd lastig omdat hij er zo verzot op was, hij legde de uitgezogen schalen altijd weer netjes terug op het nest). Hij zuchtte mismoedig. De laatste mensen bij wie hij had gewoond, vonden hem toen hij lekker onder een stapel lappen lag te slapen in een vergeten hoek van hun huis. Ze hadden hem wakker gemaakt en riepen: 'Een beest, een beest, een harig beest! Maak het af, maak het af!'

Bij de gedachte aan die akelige gebeurtenis trok hij zijn lippen op en ontblootte een rij scherpe tandjes. Skumr was moedig en zeker niet bang voor een enkel mens. Mensen waren langzaam en week. Als het moest, was hij snel als het weerlicht. Hoewel ze zwak waren, waren ze altijd met velen. Ze hadden hem pijn gedaan met hun lange stokken, hun speren en hun vuur. Hij was maar een kleine, simpele puka van een paar turven hoog. Ze hadden hem verdreven en opgejaagd tot de kou van Niflheim hen tegenhield. Zijn gedachten vormden nu zijn enige gezelschap. Ze hielden hem op de been, al viel het niet mee. Maar gedachten waren lastig. Soms hadden ze een eigen willetje en ontsnapten ze of erger: ze kregen stemmen. Stemmen die hem aanzetten tot zwerven.

Skumr hield weer stil en snoof opnieuw. Hij spitste zijn puntige oren. Hij hoorde iets. Wat was het? Daar was het weer. Een slepend geluid, fluisterend bijna, verstikt door de dikke mist. Was het iets eetbaars? Hij besloot op onderzoek te gaan. Met zijn dikke stok behoedzaam in de aanslag liep hij voorzichtig in de richting van de bron van het geluid.

Plotseling viel de sneeuw onder hem weg. Wild maaiend zocht hij naar houvast. Hij kwam onzacht

op een richel neer, rolde een paar keer over de kop en viel weer verder naar beneden. Onverwacht vonden de vingers van zijn rechterhand houvast. Hij smakte nog eens tegen de rotswand, maar als hij eenmaal iets vastgreep, was het met de kracht van een beer. Hij kwam zo plots tot stilstand dat zijn arm uit de kom schoot. Hevige pijn trok door zijn schouder. Hij piepte het uit. Gelukkig was hij klein en licht. Hij graaide naar de richel die zijn rechterhand gevonden had en klauterde naar boven. Eenmaal boven duwde hij met een grimas zijn arm weer in de kom. Puka's hadden losse gewrichten, wat zeer goed van pas kwam bij hun nachtelijke klustochtjes. Zijn blik viel op een schaduw in de mist. Een bouwwerk! Was het een warm huis met lekkere hapjes en een bedje om in te slapen? Nee, het was geen woonhuis, zag Skumr teleurgesteld.

Twee grimmige zwarte torens stonden aan weerszijden van wat het begin van een enorme brug leek.

Na nadere inspectie bleken de torens de posten van een enorm gouden hekwerk dat verbogen uit zijn scharnieren hing. Begerig streek Skumr het gouden smeedwerk. Dat moest een fortuin waard zijn. Zijn maag protesteerde knorrend. Hekken kon je niet eten, ook niet als ze van goud waren. Hij kon het weten, want hij had het een keer geprobeerd. Wat had hij een buikpijn gehad! Hij plantte zijn handjes in zijn zij. Waar huizen waren, was beschaving en waar beschaving was, was warmte en eten. Skumr likte zijn lippen af bij de gedachte aan de smakelijke gerechten die verderop op hem lagen te wachten. Als hij eenmaal gegeten en geslapen had, zou hij wel uitzoeken hoe hij dat gouden hekwerk kon buitmaken. Met het geld dat het hek opbracht, kon hij zichzelf stellig terugkopen in de mensenwereld.

Skumr treuzelde niet langer en ging op weg naar zijn nieuwe gastheer. Hij durfde er zijn bakkenbaar-

den onder te verwedden dat er heel wat klusjes op hem lagen te wachten. Het verbogen hekwerk sprak wat dat betrof boekdelen. Voor het eerst in lange tijd voelde hij zich zowaar vrolijk.

Vol goede moed liep hij de brug op. Al gauw werd hij door de nevel omgeven zodat hij op de tast verder moest. Gelukkig was de brug niet gemaakt voor puka's, anders had hij pardoes over de rand kunnen tuimelen.

Het op de tast lopen schoot niet op. Hij had nog steeds geen huis gezien. Skumr begon te hollen. Snel-ler en sneller, tot zijn voeten over het plaveisel van de brug tikten als het gehamer van een dol geworden specht.

Plots botste hij tegen iets zachts en harigs dat hem de weg versperde. Hij viel achterover op zijn bips. Over zijn achterste wrijvend stond hij op en bestudeerde de harige muur voor zich. Een gigantisch beest! Gelukkig een dood beest. Het was zo groot dat het de hele brug blokkeerde. Er zat niets anders op dan over het dier heen te klimmen. Hij greep de haren van het monsterlijke dier vast en werkte zich langs de vacht omhoog. Hij trok zich op aan de rugharen van het monster. Bij de nek aangekomen versperden lange stekels zijn weg. Hij tuurde door het woud van stekels in de richting van de kop. Het monster had iets weg van een hond of een beer. Een grove snuit met enorme tanden ging over in een massieve nek. De poten waren lang en dun en eindigden in scherpe klauwen.

De wind stak op en joeg de dikke mist weg. In de verte lag een enorme ingang van een grot door een complex zilveren vlechtwerk omgeven.

Dat was niet wat Skumrs aandacht trok. Het oppervlak van de brug lag bezaaid met lijken. Stapels ledematen, hoofden, schedels en organen van ontelbare mensen, dieren, elfen, dwergen en vele schepsels die

Skumr in zijn lange leven nog nooit had gezien. Soms wel vijf, zes lagen dik, als het koud buffet van een aan vraatzucht lijdende Jotun.

Skumr constateerde met een schok dat het buffet bewoog! Maar dat kon toch niet? Maar hij zag het echt. En het bewoog zich tot zijn afgrijzen in zijn richting!

'Sht, sht, sht,' slisten de voeten over de bevroren grond, onophoudelijk.

Pas toen drong het tot hem door. Deze brug was Gjallarbru, de brug over de rivier Gjöll die de werelden scheidde van Hel, de wereld der doden. Het monster waarop hij stond, was de hellehond Garm. Garm moest voorkomen dat de levenden het dodenrijk betraden. Het omgekeerde gebeurde: de doden trokken naar het rijk der levenden. Garm, het machtige monster dat Hel bewaakte, was niet opgewassen geweest tegen de onstuitbare vloedgolf van de wandelende doden.

Een snelle blik op de donkere grotopening in de verte bevestigde zijn vermoeden. Hel liep leeg! De eerste wandelende lijken hadden ondertussen het kadaver van Garm bereikt. Ze trokken aan zijn haren, aan zijn snuit, aan zijn tanden. Ze drongen in Garms buikwand en groeven zich een weg naar de andere kant. Skumrs vingers grepen zich vaster in de vacht van Garm. Alles in hem schreeuwde het uit om te vluchten. Waarheen maakte niet uit, als het maar ver weg was. Maar zijn benen weigerden dienst. Verlamd van angst wachtte Skumr op het moment dat hij zich bij de massa wandelende lijken zou voegen.